

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: **1/ R., P.**, *právne zastúpený C. s.r.o., JUDr. J.*, **2/ P., Z.**, **3/ R., G.**, *oboich právne zastúpených JUDr. M., advokátom, Advokátska kancelária V. s.r.o., so sídlom U.*, proti žalovanému: **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Mierová 23, 815 11 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 49864/2002 zo dňa 14. júla 2004, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 298/04-46 zo dňa 25.2.2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 298/04-46 zo dňa 25.2.2009 vo veci samej **p o t v r d z u j e**.

V časti o náhrade trov konania vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade **p o t v r d z u j e** a vo vzťahu k žalobcom v 2. a 3. rade **z m e ň u j e** tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom v 2. a 3. rade náhradu trov konania na účet právneho zástupcu JUDr. M., advokáta so sídlom v Bratislave, vo výške 593,87 EUR, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. c/, e/ O.s.p. zrušil a vrátil na ďalšie konanie žalovanému rozhodnutie zo dňa 14.7.2004 č. 49864/2002 v spojení s rozhodnutím Colného úradu Bratislava zn. 14180/2002-520110/31-31 zo dňa 31.7.2002, ktorým žalovaný ako odvolací orgán zmenil prvostupňové rozhodnutie Colného úradu Bratislava tak, že nahradil výrokovú časť a odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, pretože zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a rozhodnutia colných orgánov sú pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť nepreskúmateľné a rozhodnutie vo vymedzení okruhu účastníkov trpí vadou, ktorá má vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Pri preskúmaní rozhodnutia zistil, že prvostupňový správny orgán, Colný úrad Bratislava podľa ust. § 406 ods. 1 colného zákona č. 238/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov vymeral, a po zápise do účtovných dokladov podľa ust. § 407 ods. 3 colného zákona v súlade s ust. § 410 ods. 4 colného zákona oznámil povinným dlžníkom podľa § 198 ods. 3 písm. b/ colného zákona č. 180/1996 Z.z. v znení neskorších predpisov ako dlžníkom spoločným a nerozdielnym colný dlh v celkovej výške 7.997.663,--Sk.

V dôsledku podaného odvolania žalovaný napadnutým rozhodnutím zmenil prvostupňové rozhodnutie a nahradil výrokovú časť a jeho odôvodnenie. Colný dlh mal podľa tohto rozhodnutia vzniknúť dňa 30.10.2000 nezákonným odňatím tovaru s obchodným pomenovaním „D.“ čistiaci roztok pre potravinársky priemysel, podliehajúceho dovoznému clu spod colného dohľadu podľa § 198 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z.z., ktorý bol do tuzemska dovezený cez hraničný priechod Bratislava Rusovce – cesta dňa 30.10.2000, ktorý je okamihom odňatia tovaru spod colného dohľadu a vzniku colného dlhu podľa § 198 ods. 2 zákona č. 180/1996 Z.z..

Žalobou zo dňa 13.8.2004 sa žalobca v 1. rade R. domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktoré žiadal zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Predmetná vec po postúpení uznesením Najvyššieho súdu SR č.k. 4Sž 125/2004-16 zo dňa 30.8.2004 bola zapísaná na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 1S 298/04.

Žalobcovia v 2. a 3. rade P. a R. sa rovnako žalobou zo dňa 19.9.2004 domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktoré žiadali zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uvedená vec bola zapísaná na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 2S 51/05.

Keďže sa jednalo o preskúmanie zákonnosti toho istého rozhodnutia žalovaného a žalobcov ako spoločných a nerozdielných dlžníkov, krajský súd spojil obidve veci na spoločné konanie, ktoré sa viedlo pod sp.zn. 1S 298/04.

Krajský súd z pripojeného administratívneho spisu zistil, že dňa 30.10.2000 prepravila právnická osoba U., na územie Slovenskej republiky 24 tisíc litrov tovaru s obchodným pomenovaním „D.“, deklarovaný ako čistiaci roztok pre potravinársky priemysel. Tovar bol dopravcom na pohraničnom colnom úrade riadne prihlásený a prepustený do colného režimu tranzit. Dovážaná látka „D.“ bola nesprávne zatriedená ako povrchový prípravok, jednalo sa o preparát na báze rafinovaného etylalkoholu, teda išlo o tovar, ktorý podlieha dovoznému clu, a ktorý bol podľa správnych orgánov nezákonne odňatý spod colného dohľadu, za čo bol žalobcom a spoločnosťou U. oznámený colný dlh vo výške 7.997.663,--Sk.

Predovšetkým sa krajský súd, ako to uviedol v odôvodnení, musel vysporiadať s tvrdením žalobcov, že žalovaný nepoužil právnu normu, ktorú použiť mal. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí totiž uviedol, že v súlade so zákonom zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa v celom rozsahu, teda rozhodol vo veci samej. K takémuto postupu ho viedla skutočnosť, že colný úrad pri vydávaní rozhodnutia aplikoval nesprávny právny predpis pri posúdení hmotnoprávnej stránky veci. Ďalej poukázal na § 458 ods. 1 zákona č. 238/2001 Z.z., podľa ktorého sa na konanie začaté pred 1.7.2001 použijú doterajšie predpisy. To podľa žalovaného však nevyklučuje zásadu aretroaktivity, a preto ak rozhodujúce skutočnosti pre vznik colného dlhu, ako aj naplnenie kvalifikačných znakov dlžníkov nastali za účinnosti zákona č. 180/1996 Z.z., treba ich posudzovať podľa tohto zákona. Z tohto tvrdenia žalovaného nie je zrejmé, či sa pri právnom posúdení veci riadil colným zákonom č. 180/1996 Z.z. alebo neskorším zákonom č. 238/2001 Z.z.. Pokiaľ sa riadil oboma právnymi

predpismi súčasne, opomenul účastníkom vysvetliť, prečo sa v niektorých otázkach riadil ustanoveniami jedného predpisu, v iných druhého. Už vo výroku napadnutého rozhodnutia sa objavujú viaceré odkazy na jeden aj druhý zákon, a z rozhodnutia nie je zrejmé, prečo je colný dlh vymeraný podľa § 406 ods. 1 zákona č. 238/2001 Z.z., avšak dlžníci boli kvalifikovaní podľa § 198 ods. 3 zákona č. 180/1996 Z.z., colný dlh bol vymeraný podľa § 209 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z.z., a suma dovoznej platby podľa § 412 ods. 1 zákona č. 238/2001 Z.z.. Rovnaké ako aj ďalšie odkazy na oba uvedené predpisy sú obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia, pričom bolo povinnosťou žalovaného tento postup riadne zdôvodniť.

Krajský súd už vo viacerých rozhodnutiach vyslovil názor, že pokiaľ bol predmetný tovar nezákonne odňatý spod colného dohľadu za účinnosti zákona č. 180/1996 Z.z., možno okolnosti vzniku colného dlhu posúdiť len podľa tohto zákona, pretože práve tento zákon bol platný a účinný v čase, keď posudzované okolnosti nastali. Bolo by nepochybne v rozpore so zákonom, keby boli žalobcovia uznaní za colných dlžníkov a bol im vymeraný colný dlh podľa právneho predpisu, ktorý v čase vzniku colného dlhu nebol účinný. Preto ak aj bolo správne konanie týkajúce sa vymerania predmetného colného dlhu začaté až za účinnosti zákona č. 238/2001 Z.z. (teda po 1.7.2001), bolo potrebné okolnosti vzniku colného dlhu, a z toho vyplývajúce povinnosti zainteresovaných osôb, posúdiť podľa ustanovení zákona č. 180/1996 Z.z. Uloženie povinnosti žalobcom zaplatiť colný dlh podľa právneho predpisu, ktorý v čase vzniku colného dlhu ešte neplatil, by bolo v rozpore s princípmi právneho štátu, právnej istoty a zákazu retroaktivity právnej normy. Pre úplnosť treba dodať, že colný dlh vzniká fakticky, priamo nastaním zákonom predpokladaných skutočností (§ 198 ods. 2 zákona č. 180/1996 Z.z.) a rozhodnutie colného úradu túto skutočnosť iba deklaruje. Výrok teda nezníe konštitutívne a nedošlo by ani v danom prípade ku konštitutívnej aplikácii ustanovení colného zákona č. 180/1996 Z.z., ktorý už nebol účinný v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Deklaratórne je rozhodnutie aj v časti určenia dlžníkov. Z vyššie uvedeného pohľadu mal žalovaný svoje rozhodnutie aj náležite odôvodniť, čo však neurobil, a preto účastníci tieto okolnosti namietali dôvodne. Pokiaľ všetci žalobcovia poukazujú na súvislosť trestného konania vedeného proti žalobcom a správneho konania s tým, že prípadné rozhodnutie vydané v trestnom konaní má význam aj pre správne konanie, súd sa s týmto stotožňuje, avšak do rozhodnutia súdu nebol v trestnom konaní vydaný právoplatný odsudzujúci ale ani oslobodzujúci rozsudok či iné rozhodnutie. Neexistuje preto právoplatné rozhodnutie vydané v trestnom konaní, ktoré by súd mohol vziať do úvahy. Samotná

skutočnosť, že od vznesenia obvinenia žalobcom uplynula dlhšia doba (približne deväť rokov), nemá význam.

Dôvodnou je tiež námietka týkajúca sa preukázania vedomosti odňatia tovaru spod colného dohľadu. S poukazom na § 198 ods. 3 písm. c/ zákona č. 180/1996 Z.z. colného zákona, musí byť v prípade žalobcov preukázaná ich vedomosť o tom, že sa tovar odníma spod colného dohľadu. Bolo na žalovanom aby preukázal, že žalobcovia v postavení colného orgánu si boli vedomí odňatia tovaru spod colného dohľadu. Zároveň bolo povinnosťou žalovaného uviesť, ktorú konkrétnu povinnosť, uvedenú v konkrétnom ustanovení colného zákona, žalobcovia ako colníci porušili. V tomto smere nie je postačujúcou úvaha, že žalobcovia si ako colníci museli byť vedomí toho, že nezaevidovaním tovaru do registra odoslaného tovaru spôsobia možnosť odňatia tovaru spod colného dohľadu. Vedomosť o odňatí tovaru spod colného dohľadu musí byť jednoznačná, nepostačuje možnosť takejto vedomosti. Súd nevyklučuje, že takéto konanie colníka môže byť dôvodom pre vyvedenie disciplinárnej zodpovednosti, avšak pre oznámenie colného dlhu musí byť vedomosť colníka o odňatí tovaru spod colného dlhu preukázaná jednoznačne.

Krajský súd dôvodil, že pokiaľ sú dôkazmi o konaní žalobcov zápisnice o výsluchoch získané z trestného spisu, pri vyhodnotení týchto dôkazov má správny orgán rešpektovať určité zákonitosti a postupy, ktoré sú vlastné trestným kódexom. Zápisnice môžu byť použité ako dôkaz v správnom konaní, pokiaľ sú ale spochybnené neskoršími výsluchmi, mal by správny orgán svoje tvrdenia podložiť aj inými dôkazmi. Krajský súd sa oboznámil s uznesením Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 4.7.2007, ktorým bola vec žalobcov odmietnutá a vrátená prokurátorovi z dôvodu procesných nedostatkov s tým, že dôkazné prostriedky získané v trestnom konaní nielenže by nebolo možné procesne relevantne na hlavnom pojednávaní vykonať, ale ich aj hodnotiť z hľadiska obsahu v spojení s ďalšími dôkazmi a opierať o ne skutkové zistenia. Aj keď je správne konanie konaním samostatným, tým, že sa žalovaný opiera práve o zápisnice získané z trestného spisu, nemohol súd ponechať bez povšimnutia pochybnosť iného súdu o zákonnosti takýchto dôkazných prostriedkov. Treba uviesť, že Špeciálny súd v Pezinku nespochybnil konkrétne zákonnosť výsluchov žalobcov, preto súd považuje použitie týchto listinných dôkazov v správnom konaní za prijateľné, mali však byť zabezpečené aj dôkazy iné než výlučne z trestného spisu, aby bol skutkový stav zistený čo najúplnejšie. V tomto smere sú námietky žalobcov dôvodné.

Krajský súd ďalej zistil, že rozhodnutie žalovaného trpí vadou v otázke vymedzenia okruhu účastníkov konania, pretože účastníkom správneho konania bola spoločnosť U. V liste Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii zo dňa 28.2.2006 adresovanom súdu sa uvádza, že na základe výsledkov právnej pomoci z Litvy bolo zistené, že akciová spoločnosť K. bola dňa 15.11.2001 vyregistrovaná z administratívy Mestského úradu vo Vilniuse, pretože bola reorganizovaná a rozdelená na niekoľko subjektov. Túto informáciu potvrdzuje aj zásielka, ktorá sa vrátila žalovanému z Litovskej republiky ako nedoručená, zrejme z dôvodu likvidácie spoločnosti. Pokiaľ spoločnosť U. zanikla bez právneho nástupcu pred alebo počas správneho konania, mal žalovaný v konaní pokračovať bez tejto spoločnosti. Pokiaľ spoločnosť má jedného či viacerých právnych nástupcov, bolo povinnosťou žalovaného pokračovať v konaní s právnymi nástupcami. Je totiž povinnosťou správneho orgánu zisťovať okruh účastníkov konania v každom štádiu správneho konania. Z použitia zápisníc získaných z trestného spisu je zrejmé, že pre žalovaného nemohol byť problém v spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní, či samostatne preveriť tieto okolnosti. Nemôže byť na ujmu účastníka konania, že je zahraničnou právnickou osobou a nemožno vylúčiť, že právny nástupca alebo nástupcovia tejto právnickej osoby vôbec nemajú vedomosť o správnom konaní, v ktorom im bol oznámený colný dlh 7.997.663,-Sk. Takéto porušenie práv účastníka je neprípustné.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie v ktorom uviedol, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, preto ho žiada zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Krajským súdom zrušené rozhodnutie zn. 49864/2002 bolo vydané dňa 14.7.2004, teda po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie. Prvostupňové rozhodnutie colného úradu zn. 14180/2002-520110/31-31 zo dňa 31.7.2002 bolo vydané za účinnosti zákona č. 238/2001 Z.z. čo znamená, že za účinnosti tohto zákona bol predmetný colný dlh dodatočne vymeraný, zapísaný do účtovnej evidencie a oznámený dlžníkom. Z uvedeného dôvodu colný úrad a následne aj žalovaný aplikoval na procesnú stránku veci príslušné ustanovenia zákona č. 238/2001 Z.z., ktorý bol v čase konania a vydania prvostupňového rozhodnutia (hoci neskôr zmeneného) o colnom dlhu platný a účinný. Dlžníci boli právne kvalifikovaní podľa § 198 ods. 3 zákona č. 180/1996 Z.z., pretože za účinnosti tohto zákona colný dlh vznikol, a len podľa tohto zákona mohli byť okolnosti vzniku colného dlhu (právne i skutkové okolnosti) colným orgánom posudzované. Dôvodom na zmenu prvostupňového rozhodnutia colného úradu odvolacím orgánom bola nesprávna aplikácia zákona č. 238/2001 Z.z. na hmotnoprávnu stránku prejednávanej právnej veci, keďže

na posúdenie okolností vzniku colného dlhu a určenie dlžníkov mal byť aplikovaný zákon č. 180/1996 Z.z., ktorý bol v čase vzniku colného dlhu účinný. Uvedená skutočnosť je odôvodnená na strane 13 žalobou napadnutého druhostupňového rozhodnutia. Postup žalovaného bol taktiež v súlade s neskôr účinnými (a v danej právnej veci neaplikovaným) ustanovením bodu 13 piatej kapitoly „Colná únia“ prílohy IV Aktu o pristúpení k Zmluve o založení Európskeho spoločenstva uverejnenej v Zbierke zákonov ako Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 185/2004 Z.z. (ďalej len „Akt o pristúpení“). Podľa uvedeného ustanovenia, ak colný dlh vznikol pred dňom pristúpenia, vymeria colný dlh dotknutý nový členský štát podľa svojich platných právnych predpisov a vo svoj prospech. Podľa logického výkladu uvedeného ustanovenia je nový členský štát povinný postupovať pri vymeraní dovoznej platby vzťahujúcej sa na colný dlh vzniknutý pred účinnosťou Aktu o pristúpení podľa právnych predpisov účinných do 30.4.2004. Ustanovenie bodu 13 piatej kapitoly „Colná únia“ prílohy IV Aktu o pristúpení vylučuje v takom prípade použitie nielen hmotno-právnych, ale aj procesno-právnych ustanovení právnych predpisov účinných po 30.4.2004. Postup žalovaného bol taktiež v súlade s ust. § 91 ods. 1 zákona č. 199/2004 Z.z. colný zákon a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V danom prípade však bolo použitie hmotnoprávnych ustanovení zákona č. 180/1996 Z.z. odôvodnené okamihom vzniku colného dlhu – za účinnosti zákona č. 180/1996 Z.z. a použitie procesných ustanovení zákona č. 238/2001 Z.z. bolo odôvodnené tým, že za účinnosti tohto zákona colný orgán vo veci dodatočného vymerania colného dlhu konal a rozhodol. Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku vyslovil právny názor, že žalovaný sa nevysporiadal s otázkou preukázania vedomosti žalobcov ako dlžníkov o tom, že predmetný tovar sa odníma spod colného dohľadu, preto bolo povinnosťou žalovaného uviesť, ktorú konkrétnu povinnosť uvedenú v konkrétnom ustanovení colného zákona žalobcovia ako colníci porušili. Colným dohľadom sa podľa § 5 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z.z. rozumie súhrn úkonov a opatrení, ktorých vykonávanie patrí do pôsobnosti colných orgánov. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z.z. sa pri colnom dohľade zisťuje druh, množstvo a iné skutočnosti o tovare, ktoré sú potrebné na posúdenie, či sa dovoz, vývoz alebo tranzit tovaru uskutočňujú alebo uskutočnili v súlade s colnými predpismi a osobitnými predpismi. Pre naplnenie podmienok právnej kvalifikácie dlžníka v zmysle § 198 ods. 3 písm. b/ zákona č. 180/1996 Z.z. je síce potrebné preukázať vedomosť alebo možnosť vedomosti určitej osoby o tom, že tovar sa odníma spod colného dohľadu, avšak nie je potrebné preukazovať porušenie konkrétneho ustanovenia zákona č. 180/1996 Z.z. touto osobou. Pre naplnenie právnej kvalifikácie určitej osoby ako dlžníka podľa § 198 ods. 3 písm. b/

zákona č. 180/1996 Z.z. s ohľadom na formuláciu uvedeného zákonného ustanovenia nie je potrebné tejto osobe preukázať vedomosť o tom, že sa určitý tovar odníma spod colného dohľadu (netreba dokazovať úmyselné alebo aspoň vedomé konanie), ale stačí preukázať tejto osobe nepriamy úmysel, t.j. skutočnosť, že táto osoba si mala byť vedomá, že tovar sa odníma spod colného dohľadu. Pre riadny výkon colného dohľadu je nevyhnutné, aby bol tovar, ktorý je predložený colným orgánom, a ktorý sa nachádza pod colným dohľadom riadne evidovaný, a aby boli colnými orgánmi archivované všetky dokumenty (napr. príslušné diely JCD), na základe ktorých možno colný dohľad nad predmetným tovarom riadne vykonávať. Nezapísanie tovaru, predloženého colným orgánom do evidencie vedenej týmito orgánmi (register odoslaného tovaru) a priame zničenie písomných dokumentov týkajúcich sa colného konania vo vzťahu k tomuto tovaru, znemožňuje riadny výkon colného dohľadu a umožňuje odňatie tovaru spod colného dohľadu. V danom prípade je zrejmá priama súvislosť medzi konaním žalobcov a medzi znemožnením výkonu colného dohľadu nad tovarom a jeho nezákonným odňatím spod colného dohľadu. Zo skutkového stavu veci je zrejmé, že žalobcovia sa svojim aktívnym a vedomým konaním zúčastnili na nezákonnom odňatí predmetného tovaru spod colného dohľadu. Súd taktiež poukazuje na skutočnosť, že výsluchy žalobcov boli vykonané pred vznesením obvinení a bez prítomnosti obhajcov. Pokiaľ sú dôkazmi o konaní žalobcov zápisnice o výsluchoch získané z trestného spisu, má súd za to, že pri vyhodnotení týchto dôkazov má správny orgán rešpektovať určité zákonitosti a postupy, ktoré sú vlastné trestným kódexom. Súd považuje použitie týchto listinných dôkazov (zápisníc o výpovediach žalobcov) za prijateľné, mali však byť zabezpečené aj dôkazy iné než výlučne z trestného spisu, aby bol skutkový stav zistený čo najúplnejšie. Výpovede žalobcov, z ktorých colný úrad pri posudzovaní predmetnej právnej veci vychádzal, boli veľmi podrobné a vzájomne korešpondovali. Priebeh udalosti opísaný vo výpovediach žalobcov plne objasňuje vzniknutý skutkový stav veci, spôsob i postup pri odňatí predmetného tovaru spod colného dohľadu. Skutočnosť, že predmetný tovar vstúpil na colné územie, avšak z neho už nevystúpil a ani nebol prepustený do akéhokoľvek iného colného režimu, bola potvrdená okrem žalobcami spochybnených výpovedí aj ďalšími dôkazmi. Z colných dokladov Rumunskej republiky a Maďarskej republiky vyplýva, že dňa 27.10.2000 bol pred colnými orgánmi Rumunska deklarovaný vývoz tovaru s obchodným označením D., 120 sudov o objeme 200 litrov. Podľa colných dokladov a faktúry zn. CONTR: 5062/16.X.2000, Invoice-No. 38 bol tovar určený od vývozcu S.C.P. s.a., C. – N., st. Train Nr. 36, Rumunsko pre kupujúceho V. Ltd., V., Litovská republika a prepravovala ho právnická osoba U. nákladným motorovým vozidlom ev. č. X. Vozidlo s predmetným tovarom dňa 27.10.2000

vstúpilo na územie Maďarskej republiky, kde bol tovar prepustený do režimu tranzit. Podľa záznamov maďarských colných orgánov predmetné vozidlo vystúpilo z Maďarskej republiky dňa 30.10.2000, kedy zároveň vstúpilo na územie Slovenskej republiky. Pri prestupe štátnej hranice bol maďarskými colnými orgánmi vydaný kontrolný list č. 869453, ktorý sa však v evidencii maďarských colných orgánov nenachádza, pretože im nebol zo strany slovenských colných orgánov vrátený. Predmetný tovar po prepravení na územie Slovenskej republiky nebol predložený žiadnemu colnému úradu a bol za účasti žalobcov odňatý spod colného dohľadu. Colné orgány Poľskej republiky (Hlavný colný úrad vo Varšave, Odbor medzinárodný a európskej integrácie) svojim listom č. BWM-III-071-649/01/JP zo dňa 20.11.2001 oznámili colným orgánom Slovenskej republiky, že vozidlo prepravujúce predmetný tovar vstúpilo na územie Poľskej republiky zo Slovenskej republiky naložené tovarom (zariadenie kúpeľne) dňa 3.11.2000 cez hraničný priechod Trstená (SK) – Chyzne (PL), č.evidencie E01/061169. Pri dokazovaní a pri hodnotení vykonaných dôkazov postupoval colný úrad i žalovaný v súlade s ust. § 34 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, hodnotil každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Colný úrad i žalovaný posudzovali výpovede žalobcov jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti, a taktiež ich posudzovali v kontexte ostatných vykonaných dôkazov, z ktorých bolo možné zistiť pohyb, resp. nakladanie s tovarom a podieľanie sa určitých osôb na tomto nakladaní s predmetným tovarom. Krajský súd v Bratislave vyslovil vo svojom rozsudku právny názor, že rozhodnutie žalovaného trpí vadou v otázke vymedzenia účastníkov konania, lebo právny nástupca alebo nástupcovia právnickej osoby U., nemajú vedomosť o správnom konaní, v ktorom im bol oznámený colný dlh. Colný dlh vznikol dňa 30.10.2000 nezákonným odňatím tovaru spod colného dohľadu. V danom okamihu sa v zmysle § 198 ods. 3 písm. b/ zákona č. 180/1996 Z.z. všetky osoby, ktoré sa na tomto odňatí zúčastnili, stali dlžníkmi. Colný úrad rozhodnutím zn. 14180/2002-520110/31-31 zo dňa 31.7.2002 túto skutočnosť len právne relevantným spôsobom deklaroval, avšak nekonštituoval. V súlade so zásadou solidarity dlžníkov podľa § 208 zákona č. 180/1996 Z.z. môžu colné orgány vymerať colný dlh a vyžadovať jeho plnenie od ktoréhokoľvek dlžníka. Ak by bol colný dlh oznámený osobe, ktorá nemôže byť právne kvalifikovaná ako dlžník (resp. voči osobe, ktorá neexistuje), bol by takýto úkon voči tejto osobe neúčinný, čo by však nemalo vplyv na oznámenie colného dlhu osobám, ktoré naplnili kvalifikačné znaky dlžníka, a ktoré existujú. Prípadná zodpovednosť iných osôb nezbavuje osoby, ktoré boli v súlade so zákonom právne kvalifikované ako dlžníci ich zodpovednosti za vzniknutý colný dlh a ich povinnosti tento colný dlh zaplatiť. Pri doručovaní písomností, vrátane rozhodnutia o oznámení colného dlhu

zahraničnej právnickej osobe U., postupoval žalovaný i colný úrad v súlade s ust. § 25 až § 26 správneho poriadku. Oznámenie colného dlhu právnickej osobe, ktorá zanikla, resp. ktorá sa pretransformovala, zlúčila alebo rozdelila s inou právnickou osobu, nie je žiadnym spôsobom na ujmu iným osobám, ktoré boli právne kvalifikované ako dlžníci. Zodpovednosť týchto osôb ako dlžníkov v zmysle § 198 ods. 3 písm. b/ zákona č. 180/1996 Z.z., resp. ich povinnosť plniť celý colný dlh v zmysle solidárnej zodpovednosti podľa § 208 zákona č. 180/1996 Z.z. tým nie je žiadnym spôsobom dotknutá.

Proti rozsudku krajského súdu, a to výroku o trovách konania, podal odvolanie aj žalobca v 1. rade, ktorý žiadal rozsudok v napadnutej časti zmeniť a priznať mu náhradu trov vo výške 3 472,77 € pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia a náhrady sumy 66,38 € ako zaplateného súdneho poplatku. Ich výšku špecifikoval v písomnom podaní.

Žalobcovia v 2. a 3. rade v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhli rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedli, že založili do spisu právoplatné uznesenie Špeciálneho súdu v Pezinku BB-3Tš/32/2006 zo dňa 4.7.2007 (potvrdené uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Tošs 46/2007 zo dňa 19.3.2008). Špeciálny súd skúmal rovnakú otázku ako žalovaný v správnom konaní, t.j. či sa žalobcovia – colníci P. a R. dopustili porušenia povinností stanovených colným zákonom odňatím tovaru spod colného dohľadu (jednalo sa o chemickú látku D. CLUJ, str. 12, 13 uznesenia Špeciálneho súdu). Trestné konanie sa začalo na základe trestného oznámenia žalovaného a jedná sa o rovnaký skutkový dej ako uvedený v preskúmanom rozhodnutí. Špeciálny súd právoplatným uznesením vec odmietol a vrátil vec prokurátorovi s tým, že „obžaloba musí presne špecifikovať, ktorí obvinení presne aké ustanovenia colného zákona svojim konaním porušili, a nemôže len všeobecne uviesť odkaz na paragraf zákona. Navyše povinnosti uložené v ustanoveniach colného zákona uvedené v obžalobe, ktoré mali porušiť obvinení sa týkajú osôb akými sú napríklad osoby, ktoré prepravujú tovar, deklarat, dopravca, prepravca“. Špeciálny súd jasne naznačuje, že ustanovenia o odňatí tovaru spod colného dohľadu nemožno ani teoreticky aplikovať na colníkov. V poslednej vete uznesenia Špeciálny súd odporúča prokuratúre po vrátení veci zvážiť „reálnosť podania obžaloby“ na obvinených. Pokiaľ Špeciálny súd po siedmich rokoch trestného konania proti žalobcom nezistil porušenie colného zákona žalobcami – bývalými colníkmi, má táto okolnosť značný význam aj pre súvisiace správne konanie o oznámení colného dlhu (osobitne keď sú jedinými dôkazmi proti žalobcom listiny z trestného spisu). Žalovaný aj Špeciálny súd skúmali otázku porušenia povinností stanovených colným

zákonom, vychádzajúc z rovnakých dôkazov. Žalobcovia sú si samozrejme vedomí toho, že Špeciálny súd sa otázkou porušenia povinností uvedených v colnom zákone zaoberal z hľadiska možných trestnoprávných dôsledkov, zatiaľ čo žalovaný z hľadiska zodpovednosti za colný dlh. Nepochybne ale Špeciálny súd, aj žalovaný, museli najprv zistiť, či vôbec došlo k porušeniu ustanovení colného zákona žalobcami. A už v tejto otázke dospeli k diametrálne odlišným záverom. Žalovaný nevysvetlil zrozumiteľne, prečo v niektorých otázkach aplikoval ustanovenia zákona č. 180/1996 Z.z. a v iných zákona č. 238/2001 Z.z.. Žalobcovia netvrdia, že žalovaný aplikoval nesprávne ustanovenia zákona, ale v napadnutom rozhodnutí chýba zrozumiteľné vysvetlenie prečo boli aplikované ustanovenia oboch predpisov. Žalovaný v odvolaní poukazuje na dovoz tovaru D. CLUJ do Slovenskej republiky, opätovne bez toho, aby konkretizoval protiprávne konanie žalobcov. Opätovne neuvádza, ktoré konkrétne colným zákonom stanovené povinnosti mali žalobcovia porušiť. Bolo povinnosťou žalovaného preukázať aj to, že sa jednalo o konanie vedomé, nie nedbanlivostné. Nedbanlivostné konanie môže byť postačujúce pre prepustenie zo služobného pomeru, nie však pre oznámenie colného dlhu. Rozhodnutie žalovaného o oznámení colného dlhu takmer 8 miliónov korún je pre žalobcov a ich rodiny likvidačné. Tvrdenia žalovaného nasvedčujú možnému protiprávnemu konaniu zahraničných dovozcov a deklarantov, ktorí deklarovali režim tranzitu a tovar následne (možno) zostal na území Slovenskej republiky, vo vzťahu k žalobcom nepreukazujú nič. V otázke vymedzenia okruhu účastníkov žalovaný uvádza, že ak by bol colný dlh oznámený osobe, ktorá nemôže byť právne kvalifikovaná ako dlžník (resp. voči osobe, ktorá neexistuje), bol by takýto úkon voči tejto osobe neúčinný, čo by však nemalo vplyv na oznámenie colného dlhu osobám, ktoré naplnili kvalifikačné znaky dlžníka, a ktoré existujú. Z rozsudku súdu vyplýva, že účastník správneho konania spoločnosť U. už v roku 2001 zanikla (prípadne nie je zrejme či mala nejakého právneho nástupcu alebo nie). Na rozdiel od žalovaného sa žalobcovia domnievajú, že účastníci správneho konania musia byť určení úplne jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností. Pokiaľ by bola argumentácia žalovaného pravdivá, bolo by možné oznámiť colný dlh napr. aj mŕtvemu. K tomu poukazujú aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorý v inej veci považoval nesprávne vymedzenie okruhu účastníkov konania za dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa (58/2007 ZSP, 1Sž/o/KS 105/2006). V prípade viacerých solidárnych dlžníkov je presné vymedzenie účastníkov správneho konania ešte dôležitejšie, nakoľko v prípade plnenia jedným solidárnym dlžníkom by tento mal mať právo regresu vo vzťahu k ostatným dlžníkom, toto by bolo ťažko uplatniteľné pokiaľ nebude zrejme kto bol vlastne účastníkom konania. V každom prípade je nesprávne vymedzenie účastníkov správneho konania závažnou vadou konania a rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedených v odvolaní žalovaného (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 O.s.p.) bez pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a podľa § 250ja ods. 3 druhá veta O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody.

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov (súd nemá na to kompetenciu), ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy.

V danom prípade napadnutým rozhodnutím colný dlh podľa zistenia colných orgánov vznikol podľa § 198 ods. 1 colného zákona č. 180/1996 Z. z. nezákonným odňatím tovaru spod colného dohľadu. Vyššie uvedené nákladné vozidlo (tovar) uniklo spod dohľadu colných orgánov tak, že tovar s obchodným pomenovaním „D.“ deklarovaný ako čistiaci roztok pre potravinársky priemysel nebol pri vstupe na územie SR zaregistrovaný colnými orgánmi do registra odoslaného tovaru ani následne dodaný žiadnemu colnému orgánu v tuzemsku, čím vznikol colný dlh.

Colné orgány konštatovali, že k tejto skutočnosti došlo úmyselným konaním colníkov – žalobcov – a právnickej osoby U., tovar prepravujúcej, ktorých kvalifikovala podľa § 208 zák. č. 180/1996 Z.z. ako spoločných a nerozdielných dlžníkov, lebo si boli vedomé, alebo si mali byť vedomé, že sa tovar odníma spod colného dohľadu. Tiež uviedli, že neskúmali mieru zavinenia jednotlivých účastníkov konania – povinných dlžníkov, ktorá nemá žiaden vplyv na zodpovednosť za vznik colného dlhu naplnením príslušných zákonných podmienok určených v zákone č. 180/1996 Z.z..

Je treba súhlasiť s krajským súdom, že v každom prípade musí byť preukázaná vedomosť žalobcov o tom, že sa tovar odníma spod colného dohľadu, ktorá musí byť jednoznačná a k tomu má správny orgán využiť ustanovenia správneho poriadku (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov), ktoré sú takými zákonnými procesnými mechanizmami, ktoré dokážu pri zachovaní všetkých procesných práv účastníkov zistiť stav veci čo najúplnejšie a najobjektívnejšie, a musí byť samozrejmosťou, že na základe výsledkov zadovážených v konaní k nim správny orgán podá náležité vysvetlenie, čím zvýšeniu dôvery v správne orgány napomôže.

Podľa § 198 ods. 1 zák. č. 180/1996 Z. z. colný dlh pri dovoze tovaru, ktorý podlieha dovoznému clu, vzniká jeho nezákonným odňatím spod colného dohľadu.

Dlžníkom je

- a) osoba, ktorá tovar odňala spod colného dohľadu,
- b) **každá osoba, ktorá sa na tomto odňatí zúčastnila a bola si vedomá alebo si mala byť vedomá, že tovar sa odníma spod colného dohľadu,**
- c) každá osoba, ktorá získala alebo držala tovar odňatý spod colného dohľadu a v čase získania alebo uschovávaní si bola vedomá alebo si mala byť vedomá, že tovar bol odňatý spod colného dohľadu,
- d) osoba, ktorá má plniť povinnosti, ktoré vyplývajú z dočasného uskladnenia tovaru alebo z režimu, do ktorého bol tovar prepustený, (§ 198 ods. 3 vyššie cit. zákona).

Na tomto mieste najvyšší súd musí zdôrazniť, že žalovaný sa dostatočne nezaoberal správnym určením okruhu účastníkov konania.

Preskúvaným správnym rozhodnutím bola žalobcom ako dlžníkom uložená povinnosť zaplatiť colný dlh spoločne a nerozdielne. Preto v súlade s ust. § 250 ods. 2 až 4 O.s.p. účastníkom nielen správneho ale aj súdneho konania má byť aj právnická osoba U. pre nerozlučné spoločenstvo práv so žalobcami, lebo aj na ňu sa bude vzťahovať rozhodnutie. Preto je povinnosťou správneho orgánu zistiť, a v prípade ak táto spoločnosť zanikla, jej právnych nástupcov a ak takých niet, podložiť to dôkazom.

Tejto právnickej osobe bola totiž uložená povinnosť spoločne a nerozdielne so žalobcami zaplatiť colný dlh. Ako účastník konania má procesné práva, preto jej musí byť umožnené, aby ich mohla v konaní pred správnym orgánom riadne uplatniť. Keďže ide o účastníka, ktorý ním aj v súdnom preskúmvacom konaní (v prípade odvolania proti rozhodnutiu správneho orgánu) musí byť zo zákona (§ 250 ods. 3 O.s.p. v spojení s ust. § 91 ods. 2 O.s.p.), bola by mu potom postupom súdu odňatá možnosť pred ním konať.

Krajský súd svoje rozhodnutie založil tiež na zistení, že žalovaný po zmene prvostupňového rozhodnutia nahradením výroku a jeho odôvodnenia opomenul účastníkom vysvetliť a odstrániť ich pochybnosti o aplikácii colného zákona č. 180/1996 Z. z. a colného zákona č. 238/2001 Z. z. účinného od 1.7.2001 ako procesnoprávneho predpisu. Je potrebné sa s tým stotožniť, lebo správny orgán pri tomto postupe mal viesť konanie tak, aby umožnil uplatnenie procesných práv žalobcov v rozsahu a obsahu vymedzenom týmto zákonom, čo sa v danom prípade nestalo, a absencia uvedených úvah zakladá nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ako to správne konštatoval krajský súd.

Aj z dôvodu, že jednému z účastníkov titulom nerozlučného spoločenstva práv so žalobcami bola postupom správneho orgánu a následne aj súdu odňatá možnosť konať, bolo potom predčasné, aby najvyšší súd zaujímal podrobnejšie stanovisko k ostatným námietkam čo do merita veci, pretože všeobecne platí, že ak je rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, bráni takýto nedostatok posúdeniu dôvodnosti ďalších meritórnych námietok.

Z týchto podstatných dôvodov najvyšší súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s ust. § 250ja ods. 4 O.s.p. potvrdil, lebo nezistil dôvod potrebný na to, aby zmenil alebo zrušil napadnutý rozsudok, keďže jeho odôvodnenie je logické a zákonné.

V súvislosti s odvolaním žalobcu v 1. rade voči výroku o trovách konania, ktorým krajský súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade náhradu trov konania v sume 66,38 EUR, dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné v napadnutej časti týkajúcej sa trov konania vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade potvrdiť.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca v 1. rade si náhradu trov konania v konaní na prvom stupni neuplatnil ani nevyčíslil, preto krajský súd postupoval správne, ak mu priznal náhradu trov vyplývajúcich mu zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia vo výške 66,38 EUR (súdny poplatok vo výške 2.000,--Sk) s výnimkou trov právneho zastúpenia v súlade s ust. § 151 ods. 2 O.s.p.. Uvedenú skutočnosť nezmení ani to, že žalobca v 1. rade si trovy konania vyčíslil v rámci podaného odvolania a to z dôvodu, že si ich vzhľadom na zdravotné problémy právneho zástupcu žalobcu v 1. rade nemohol vyčísliť v zákonnej lehote. Odvolací súd nepovažuje vyššie uvedené za ospravedlniteľný dôvod zmeškania lehoty na vyčíslenie trov právneho zastúpenia.

V súvislosti s podaným odvolaním žalovaného voči rozhodnutiu krajského súdu, odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu a dospel k záveru, že v časti trov konania vo vzťahu k žalobcovi 2. a 3. rade je potrebné ho zmeniť. Uvedený postup odôvodňuje tá skutočnosť, že krajský súd priznal náhradu trov konania žalovanému v 2. a 3. rade vo výške 66,38 EUR (súdny poplatok) a 10 274,70 EUR (trovy právneho zastúpenia), pričom pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádzal zo základu sporu t.j. 7.993.663,--Sk čo predstavuje colný dlh. V správnom súdnictve, ktoré je založené na prieskume rozhodnutí správnych orgánov, je základným kritériom, ktorý súd uplatňuje v tomto prieskume, posúdenie, či postup a samotné napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je zákonné, alebo nie je. Ide o veci, ktoré nie je možné objektívne oceniť v peniazoch. Správne súdnictvo nie je založené na nachádzaní subjektívnych práv jednotlivca vrátane určovania ich spornej výšky pri peňažnom plnení, preto úkony právnej služby vykonané právnym zástupcom v správnom súdnictve je potrebné posudzovať ako hodnotu veci alebo práva, ktoré nie je možné vyjadriť v peniazoch.

Žalobcovia v 2. a 3. rade si uplatnili trovy právneho zastúpenia za 2 úkony a to prevzatie a prípravu a písomné podanie na súd podľa vyhl. č. 163/2002 Z.z. a za 3 úkony a to účasť na pojednávaní dňa 5.10.2005, písomné podanie zo dňa 17.10.2005, účasť na pojednávaní dňa 25.2.2009 podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. odmena za jeden úkon druhého zastúpeného znížená o 20 % správne, avšak z nesprávneho základu, preto im súd priznal trovy konania pozostávajúce zo súdneho poplatku vo výške 66,38 EUR a z trov právneho zastúpenia vo výške 527,49 EUR t.j. 593,87 EUR podľa nasledovného prepočtu.

Podľa vyhlášky č. 163/2002 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb prislúcha žalobcom v 2. a 3. rade náhrada trov právneho zastúpenia nasledovne;

- **prevzatie a príprava** (1 úkon právnej služby á 1.360,--Sk + á 1.360,--Sk podľa ust. § 13 ods. 6 vyhl. 1/10 výpočtového základu, základná sadzba tarifnej odmeny znížená o 20 % podľa § 17 ods. 2 vyhl. t.j. 1.088,--Sk + režijný paušál vo výške 2x 136,--Sk + 19 % DPH podľa ust. § 22 ods. 3 vyhl. t.j. spolu 3.237,--Sk /107,45 EUR/)
- **písomné podanie na súd** (žaloba dňa 24.9.2004) (1 úkon právnej služby á 1.360,--Sk + á 1.360,--Sk podľa ust. § 13 ods. 6 vyhl. 1/10 výpočtového základu, základná sadzba tarifnej odmeny znížená o 20 % podľa § 17 ods. 2 vyhl. t.j. 1.088,--Sk + režijný paušál vo výške 2x 136,--Sk + 19 % DPH podľa ust. § 22 ods. 3 vyhl. t.j. spolu 3.237,--Sk /107,45 EUR/)

Podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb prislúcha žalobcom v 2. a 3. rade náhrada trov právneho zastúpenia nasledovne;

- **účasť na pojednávaní dňa 5.10.2005** (1 úkon právnej služby á 1.154,--Sk + á 1.154,--Sk podľa ust. § 11 ods. 1 vyhl. 1/13 výpočtového základu, základná sadzba tarifnej odmeny znížená o 20 % podľa ust. § 13 ods. 3 vyhl. t. j. 923,20 Sk + 19 % DPH podľa ust. § 18 ods. 3 vyhl. + režijný paušál vo výške 2 x 150,--Sk t.j. spolu 2.771,70 Sk /92 EUR/)
- **písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej dňa 18.10.2005** (1 úkon 1.154,--Sk + 1.154,--Sk podľa ust. § 11 ods. 1 vyhl. 1/13 výpočtového základu, základná sadzba tarifnej odmeny znížená o 20 % podľa ust. § 13 ods. 3 vyhl. t. j. 923,20 Sk + 19 % DPH podľa ust. § 18 ods. 3 vyhl. + režijný paušál vo výške 2x 150,--Sk t.j. spolu 2.771,70 Sk /92 EUR/)
- **účasť na pojednávaní dňa 25.2.2009** (1 úkon 53,49 EUR + 53,49 EUR podľa ust. § 11 ods. 1 vyhl. 1/13 výpočtového základu, základná sadzba tarifnej odmeny znížená o 20 % podľa ust. § 13 ods. 3 vyhl. t.j. 42,89 EUR + 19 % DPH podľa ust. § 18 ods. 3 vyhl. + 2x režijný paušál vo výške 6,95 EUR t.j. spolu 128,59 EUR).

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a ust. § 224 ods. 1, 2 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcom ich náhradu nepriznal hoci by im v zmysle citovaných ustanovení bola prislúchala, pretože si ju neuplatnili a žalovanému preto, že bol neúspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku riadny odvolací prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 19. mája 2010

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth